

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Slovenská konsolidačná, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Cintorínska 21, IČO: 35 776 005, proti povinnej **AGROCHEM-ÚPOR, s.r.o.**, so sídlom v Zemplínskej Novej Vsi 165, IČO: 31 734 596, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Širotníkom, so sídlom v Trebišove, Hviezdoslavova 1018, o vymoženie **33 193,92 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 15 Er 1139/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2013, sp.zn. 4CoE 69/2013, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2013 sp.zn. 4CoE 69/2013 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Súdna exekútorka žiadosťou doručenou na Okresný súd Trebišov 24. novembra 2010 požiadala o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“), a to na základe exekučného titulu – zmenkového platobného rozkazu sp.zn. 11Zm 140/98 zo 4. marca 1999.

Okresný súd Trebišov poverením z 3. decembra 2010 č. 5811 066754* č.k. 15Er 1139/2010-13 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Okresný súd Trebišov uznesením zo 7. marca 2013 č.k. 15Er 1139/2010-164 exekúciu vedenú pod č. Ex 1308/2010 vyhlásil za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a zastavil ju podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil po právoplatnosti tohto uznesenia na samostatné rozhodnutie.

Konštatoval, že predložený exekučný titul – zmenkový platobný rozkaz zo 4. marca 1999 sp.zn. 11Zm 140/98 nenadobudol právoplatnosť v zmysle § 175 ods. 3 vtedy platného O.s.p. Po podaní námietok proti platobnému rozkazu súd v tejto veci nariadil pojednávanie a vydal rozsudok, ktorý napadol odvolaním jeden zo žalovaných zaviazaných spolu s povinnou zaplatiť oprávnenej istinu s príslušenstvom spoločne a nerozdielne. Na základe tohto odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. novembra 2008 sp.zn. 3 Obo 41/2008 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu, a teda aj proti povinnej. Keďže neexistuje právoplatný zmenkový rozkaz a ani žiadne právoplatné rozhodnutie vo vzťahu k povinnému, neexistuje ani vykonateľný exekučný titul, preto súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená odvolanie.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením z 28. júna 2013 sp.zn. 4CoE 69/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd uviedol, že exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojenie skutočne existujúcich práv a len za podmienok a spôsobmi určenými zákonom. V prípade, ak sa v priebehu exekučného konania preukáže, že sú tu dôvody, pre ktoré je vedenie exekúcie neprípustné, nie je možné v exekúcii pokračovať a musí byť zastavená. Súd prvého stupňa sa procesným podaním povinného z 26. októbra 2012 zaoberal v zmysle ustanovenia § 57 a § 58 Exekučného poriadku a zisťoval, či tu nie sú dôvody, pre ktoré je vedenie exekúcie neprípustné. Odvolací súd konštatoval, že ak došlo k platnému prevzatiu dlhu povinnej zo zmenky spoločnosťou Trebišovský cukrovar, a.s. v súlade s § 531 Občianskeho zákonníka, prestali byť povinná AGROCHEM – ÚPOR, s.r.o., a Primagro, s.r.o., dlžníkmi právneho predchodcu oprávnenej (Všeobecnej úverovej banky, a.s.), preto ani po postúpení pohľadávky z banky na Slovenskú konsolidačnú, a.s., nemohlo dôjsť k obnoveniu ich právneho postavenia dlžníkov z pôvodne existujúceho právneho vzťahu. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového, ktoré je možné aplikovať v prejednávanej veci, pretože po postúpení pohľadávky nebolo sporné, že dlžníkom je iba Trebišovský cukrovar, a.s., o čom svedčí aj to, že pohľadávka bola uplatnená v konkurznom konaní. Až v dôsledku skončenia konkurzného konania bez uspokojenia postupníka došlo k indosamentu zmenky s vedomím oboch subjektov o tom, že konajú v rozpore s predchádzajúcimi dohodami, čím sa opakovane stali dlžníkmi tie subjekty, ktoré sa svojho postavenia účinne zbavili. Vzhľadom k tejto postupnosti úkonov, na základe ktorých sa začalo exekučné konanie proti povinnému a s poukazom na ďalšie úkony vykonané medzi pôvodným a novým veriteľom a pôvodnými dlžníkmi, nie je možný

takýto postup pri vymáhaní pohľadávky zo strany oprávnenej považovať za ústavne komfortný. Práve takúto situáciu treba podľa názoru odvolacieho súdu posúdiť ako dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať, správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa považoval za zákonné a v potrebnom rozsahu doplnené v odvolacom konaní. Dodal, že po zrušení veci najvyšším súdom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2010 č.k. 11Cb 324/1999-240 len vo vzťahu k spoločnosti Primagro, s.r.o., a vo vzťahu k povinnej doposiaľ nebolo rozhodnuté. Konštatoval, že za tohto stavu nie je možné jednoznačne uzavrieť ani existenciu platného exekučného titulu, čo je ďalší z dôvodov pre zastavenie exekúcie.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená (ďalej aj „dovolatelka“) s odôvodnením, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie. Opätovne zdôraznila, že exekúcia je vedená na podklade právoplatného a vykonateľného exekučného titulu – zmenkového platobného rozkazu zo 4. marca 1999 č.k. 11 Zm 140/1998-24 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 3. novembra 2004 č.k. 11Cb 324/1999-105. V konaní o zaplatenie práv zo zmenky ide v zmysle § 91 ods. 1 O.s.p. o tzv. samostatné spoločenstvo, čo znamená, že aj procesné dôsledky rozhodnutia sú samostatné pre každého spoločníka. Tieto dôsledky vyplývajú z hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ktorý je samostatný a spoločenstvo je dané iba na procesnom základe. V zmysle § 47 ods. 1, 2 zmenkového a šekového zákona je oprávnená vymáhať pohľadávku od všetkých zmenečne zaviazaných osôb bez ohľadu na poradie v akom sa zviazali. Ustanovenie § 175 ods. 2 O.s.p. neupravuje účinky námietok podaných len jedným alebo niekoľkými odporcami. Keďže námietky nerušia tento platobný rozkaz, nie je možné postupovať analogicky podľa § 174 ods. 2 O.s.p. To znamená, že na prejednanie námietok všetkých odporcov nestačí, ak tieto boli podané len jedným z nich. O námietkach povinnej proti zmenkovému platobnému rozkazu bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 3. novembra 2004 č.k. 11Cb 324/1999- 105, voči ktorému podala odvolanie len spoločnosť Primagro, s.r.o., ako žalovaná v 3/ rade. Preto sa zrušenie tohto rozsudku Najvyšším súdom Slovenskej republiky dotýkalo len odporcu v 3/ rade a vo vzťahu k povinnej ostal rozsudok nedotknutý. Rovnaký názor vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2010 č.k. 11Cb 324/1999-240, vydaného po zrušení predchádzajúceho rozsudku.

Povinná sa k podanému dovolaniu vyjadrila a uviedla, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil inými dôvodmi než exekučný súd. Bola toho názoru, že vo veci boli splnené zákonné podmienky pre zastavenie exekúcie a preto tu nie je daný dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a dovolanie nie je v zmysle § 239 ods. 1, 2 O.s.p. procesne prípustné. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Súdna exekútorka sa stotožnila s podaným dovolaním a jeho odôvodnením, vyjadrenie povinnej označila za tendenčné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že je potrebné ho zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla oprávnená dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Oprávnená v dovolaní výslovne tvrdila, že došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pre potreby prejednávanej veci považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že aj na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia

Občianskeho súdneho poriadku, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 veta prvá O.s.p.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznával za účelom ochrany jeho oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Na existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. musí dovolací súd vziať vždy zreteľ – či už bolo na ňu v dovolaní poukázané alebo nie (viď § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom, avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry

Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom (čo zakladá vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým vo vnútornej rozpornosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd síce potvrdil prvostupňové rozhodnutie avšak dôvod, pre ktorý okresný súd exekúciu zastavil (neexistencia právoplatného a vykonateľného exekučného titulu), spochybnil v závere svojho odôvodnenia konštatovaním, že nie je možné jednoznačne uzavrieť ani existenciu platného exekučného titulu. Z takéhoto odôvodnenia potom vyplýva, že odvolací súd nielenže nepotvrdil prvostupňové rozhodnutie ale v skutočnosti ho považoval za nesprávne, respektíve mal za to, že tento záver je predčasný. Ak potom podkladom pre jeho rozhodnutie a potvrdenie zastavenia exekúcie boli iné skutkové okolnosti a právne úvahy, ktoré súd prvého stupňa neposudzoval ani nehodnotil, bol na mieste postup v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Účastníci tak nemali možnosť zaujať stanoviská k skutočnostiam,

odôvodňujúcim právny záver odvolacieho súdu, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie alebo aspoň spochybnenie a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Porušenie týchto procesných práv je potom prakticky dôsledkom nerešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, lebo účastníkovi konania sa odopiera možnosť prieskumu správnosti nových, poprípade z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných (z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom však rozhodujúcich) skutkových zistení (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2007 sp.zn. III. ÚS 171/06-44).

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vykazuje aj ďalší nedostatok náležitostí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keď odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou oprávnenej, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Oprávnená v odvolaní totiž namietala, že v zmenkovom konaní ide o tzv. samostatné spoločenstvo účastníkov (§ 91 ods. 1 O.s.p.) vychádzajúc z ustanovenia § 47 ods. 1, 2 zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Sb. Svoju argumentáciu oprela o rozsudok najvyššieho súdu z 27.marca 2001 sp.zn. 5 Obo 257/2000 (R 35/2002) a zdôraznila, že odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 3. novembra 2004 č.k. 11 Cb 324/99-105 podala len žalovaná v 3. rade a voči žalovanej v 2. rade bol platobný rozkaz ponechaný v platnosti, čo vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2010 č.k. 11Cb 324/1999-240, ktorým bolo rozhodnuté len vo vzťahu k žalovanej v 3. rade. Napriek tejto argumentácii sa odvolací súd nevysporiadal s otázkou, o aké spoločenstvo účastníkov išlo v zmenkovom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, ani s tým, aké dôsledky malo podanie odvolania v zmenkovom konaní len jedným zo žalovaných účastníkov (ktorým nebola povinná). Nezaoberal sa ani obsahom odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2010 č.k. 11Cb 324/1999-240, na ktorého výrok síce v odôvodnení odkázal, avšak ho nevyhodnotil s poukazom na odvolaciu argumentáciu oprávnenej. Tieto otázky boli pre posúdenie veci (správnosti rozhodnutia exekučného súdu) podstatné a pre nedostatok ich riešenia v rozhodnutí odvolacieho súdu, nemohol tieto otázky posudzovať a riešiť dovolací súd. Z tohto dôvodu sa dovolací súd ani nemohol zaoberať otázkou posúdenia dôvodnosti a zákonnosti zastavenia exekučného konania z pohľadu dovolacích argumentov namietaných dovolateľkou.

Keďže konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá bez ďalšieho je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie podľa § 243b ods. 2 O.s.p.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júna 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová